

Μ.Σ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 1071/2012
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Β' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ασπασία Καρέλλου, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη, ως αρχαιότερο μέλος της συνθέσεως, Μιλτιάδη Σπυρόπουλο, Ιωάννα Πετροπούλου, Γεώργιο Σακκά-Εισηγητή και Μαρία Βασιλάκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 4 Σεπτεμβρίου 2012, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Μπόμπολη και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντα – κατηγορουμένου

κατοίκου που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του περί αναιρέσεως της 8166/2012 αποφάσεως του

Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με συγκατηγορούμενη την

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσείων-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 6 Ιουνίου 2012 αίτησή του, καθώς και στο από 26 Ιουλίου 2012 δικόγραφο προσθέτων λόγων, που καταχωρίσθηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 733/2012.

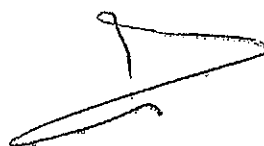
Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντα, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκειμένη αίτηση αναίρεσης,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η απόφαση που απορρίπτει το ένδικο μέσο της εφέσεως, ως εκπρόθεσμο, για να έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, πρέπει να διαλαμβάνει το χρόνο επιδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως αν απαγγέλθηκε απόντος του εκκαλούντος, το χρόνο της ασκήσεως του ενδίκου μέσου, καθώς και το αποδεικτικό από το οποίο προκύπτει η επίδοση, χωρίς ειδικότερο προσδιορισμό τούτου ή μνεία των κατά τα άρθρα 154 παρ.1, 156 και 161 παρ.1 του ΚΠΔ στοιχείων εγκυρότητας της επιδόσεως εκτός εάν προβάλλεται με την έφεση λόγος ακυρότητας της επιδόσεως ή ανώτερης βίας, από την οποία

ΠΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

απωλέσθηκε η προθεσμία, οπότε η αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται και στην απορριπτική του λόγου τούτου κρίση του δικαστηρίου (ΑΠ. ΟΛ. 4/1995). Μεταξύ των λόγων ακυρότητας της επιδόσεως, οι οποίοι πρέπει να προβάλλονται υποχρεωτικά με την έφεση, είναι και η επίδοση ως άγνωστης διαμονής, χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτής, μολονότι δηλαδή ο εκκαλών-κατηγορούμενος είχε γνωστή διαμονή. Επίσης, πρέπει να προβάλλεται υποχρεωτικά με την έφεση και ο λόγος της ανώτερης βίας, από την οποία ο εκκαλών παρακωλύθηκε στην εμπρόθεσμη άσκηση της, στην έννοια όμως της οποίας δεν εμπίπτει ο ισχυρισμός για ακυρότητα της επίδοσης ως άγνωστης διαμονής και εντεύθεν μη γνώση από μέρος του εκκαλούντος της εκκαλούμενης απόφασης, γιατί στην περίπτωση αυτή ο τελευταίος μάχεται κατά του κύρους της επίδοσης και δεν επικαλείται λόγο ανώτερης βίας, δικαιολογητικό της εκπρόθεσμης άσκησης της εφέσεως του. Στην προκειμένη περίπτωση, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη 8166/2012 απόφασή του, απέρριψε ως εκπρόθεσμη την 10697/6-10-2011 έφεση του ήδη αναιρεσείοντα κατά της 5563/18-1-2007 αποφάσεως του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με την οποία εκείνος είχε καταδικασθεί ερήμην σε ποινή φυλάκισης έξι (6) μηνών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική προς 5 ευρώ ημερησίως, και σε χρηματική ποινή 4.000 ευρώ, για παράβαση του Α.Ν. 690/1945, με την ακόλουθη αιτιολογία: «Από τις καταθέσεις

των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο και τα έγγραφα που αναγνώστηκαν αποδεικνύεται ότι η εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 5563/18-1-2007 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, επιδόθηκε στους εκκαλούντες στις 3-12-2009 στον Δήμαρχο Αθηναίων, ήτοι ως αγνώστου διαμονής, αφού οι ως άνω κατηγορούμενοι αναζητήθηκαν στην διεύθυνση ( ). της ;, της οποίας νόμιμη εκπρόσωπος ήταν η 1^η εκκαλούσα και εκδότης ο 2^{ος} εκκαλών, η οποία διεύθυνση αναφέρεται στην αναφορά του εργαζομένου ο οποίος είχε εργατικές απαιτήσεις αλλά και στην μηνυτήρια αναφορά προς τον Εισαγγελέα Πλημ/κών Αθηνών εκ μέρους της Προϊσταμένης του Σώματος Επιθεωρήσεως Εργασίας που επιλήφθηκε της διαφοράς και βάσει της οποίας ασκήθηκε εν προκειμένω η ποινική δίωξη. Παρά την επίδοση της εκκαλουμένης στις 3-12-2009, οι κρινόμενες εφέσεις ασκήθηκαν της μεν 1^{ης} στις 31-5-2011, του δε 2^{ου} στις 6-10-2011, σύμφωνα με τις υπ' αριθμ. 6498/31-5-2011 και 10697/6-10-2011 εκθέσεις εφέσεως του γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Ποινικών Ενδίκων Μέσων), δηλαδή μετά την παρέλευση της νόμιμης προθεσμίας για την άσκησή τους. Περαιτέρω, οι εκκαλούντες επικαλούνται προκειμένου να δικαιολογήσουν το εκπρόθεσμο των εφέσεών τους ότι αυτοί ήταν γνωστής διαμονής, ήτοι ακυρότητα των επιδόσεων ως αγνώστου διαμονής και όχι λόγους ανώτερης βίας για τους οποίους απώλεσαν την προθεσμία ασκήσεως της εφέσεως, στους οποίους δεν εμπίπτει, όπως αναφέρεται

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΑΘΗΝΩΝ

Εισαγγελέας

στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, και ο ισχυρισμός για ακυρότητα της επίδοσης ως αγνώστου διαμονής και ως εκ τούτου μη γνώση από αυτούς της εκκαλουμένης απόφασης. Όμως, αμφότεροι οι εκκαλούντες δεν επικαλούνται στις εφέσεις τους και δεν αποδεικνύουν ότι αυτοί κατά το χρόνο επίδοσης της εκκαλουμένης αποφάσεως (ή και των κλητηρίων θεσπισμάτων στις 27-10-2006) κατοικούσαν σε γνωστή κατοικία στην αρχή που διέταξε την επίδοση (Εισαγγελία Αθηνών) και συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν οι σχετικοί λόγοι εφέσεως. Σημειωτέον ότι αμφότεροι ισχυρίζονται ότι γνώριζαν την οικονομική κατάσταση που είχε δημιουργηθεί για την εφημερίδα τους αλλά και ότι οι εργαζόμενοι είχαν αξιώσεις (όπως και οι ίδιοι), γεγονός που έπρεπε να τους καταστήσει εισέτι επιμελέστερους στην διάθεση και επισήμανση των στοιχείων τους (διεύθυνση για επιδόσεις κλπ) στις αρμόδιες διωκτικές αρχές. Επομένως, εφόσον οι εκκαλούντες δεν προβάλλουν με τις εφέσεις ότι είχαν καταστήσει γνωστή στην Εισαγγελική Αρχή που είχε παραγγείλει την επίδοση της εκκαλουμένης αποφάσεως τις κατά τα ανωτέρω διευθύνσεις της κατοικίας που επικαλέσθηκαν με αυτές, καθώς και τον τρόπο, με τον οποίο τις κατέστησαν γνωστές, ούτε ότι οι διευθύνσεις αυτές είχαν περιέλθει, κατά κάποιο άλλο τρόπο σε γνώση της εισαγγελικής αρχής, που παράγγειλε την επίδοση, νομίμως αυτοί αναζητήθηκαν (χωρίς αποτέλεσμα) στη γνωστή στην Εισαγγελία διεύθυνση, ως τελευταία γνωστή κατοικία, και πρέπει οι ένδικες εφέσεις να απορριφθούν ως εκπροθέσμως

ασκηθείσες». Όμως από την 10697/6-10-2011 έκθεση εφέσεως, η οποία παραδεκτά επισκοπείται από τον Αρειο Πάγο, κατά την έρευνα του παραδεκτού και του βάσιμου των λόγων αναιρέσεως και των προσθέτων αυτής λόγων, προκύπτει ότι ο εκκαλών, προκειμένου να δικαιολογήσει την εκπρόθεσμη άσκηση της εφέσεώς του, είχε προβάλλει με αυτή ότι ουδέποτε έλαβε γνώση της ανωτέρω αποφάσεως, η οποία του επιδόθηκε ως αγνώστου διαμονής, ενώ είχε γνωστή διαμονή στην (οδός) από το έτος 1990 μέχρι την άσκηση της εφέσεώς του. Κατά την έναρξη της εκδικάσεως της εφέσεως ο ήδη αναιρεσειών, δια του συνηγόρου του, ισχυρίστηκε ότι δεν έλαβε γνώση της Πρωτόδικης αποφάσεως και ζήτησε να εξετασθεί ως μάρτυρας αποδείξεως περί του εκπροθέσμου της έφεσης ο . Ο μάρτυρας αυτός, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δίκης, καίτοι εξετάστηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου, δεν προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλομένης ότι αναμφίβολα την έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε με τις λοιπές αποδείξεις. Ούτε ότι έλαβε υπόψη αναμφίβολα και συνεκτίμησε, παρόλο που αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο, το υπ' αριθμ. 34104/19-10-2004 έγγραφο της Νομαρχίας Αθηνών και το εκκαθαριστικό σημείωμα οικονομικού έτους 2009 του αναιρεσειόντος, από τα οποία, κατά παραδεκτή επισκόπησή τους, προκύπτει ότι η κατοικία αυτού ήταν η οδός ( ). Επίσης η αναιρεσιβαλλομένη δεν διέλαβε καμμία αιτιολογία για τον ισχυρισμό του αναιρεσειόντος ότι δεν ήταν άγνωστης, αλλά

ΕΠΙΣΚΟΠΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

W

γνωστής διαμονής. Τέλος στην αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αναφέρεται το αποδεικτικό από το οποίο προκύπτει η επίδοση της εκκαλουμένης 5563/2007 ερήμην καταδικαστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών (το οποίο μνημονεύεται και αναφέρεται μεταξύ των εγγράφων που αναγνώστηκαν, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δίκης). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, με όσα δέχθηκε το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, δεν διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, γι' αυτό πρέπει να αναιρεθεί η απόφαση, κατά παραδοχή ως βασίμων του πρώτου λόγου αναιρέσεως και του πρώτου των προσθέτων αυτής, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Δ ΚΠΔ, παρελκούσης της έρευνας των λοιπών, και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 519 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 8166/2012 απόφαση του Ζ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

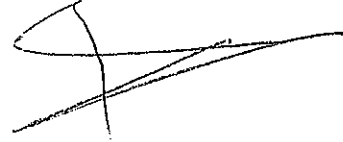
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 11 Σεπτεμβρίου 2012.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 11 Σεπτεμβρίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΠΙΤΥΠΟΣ

